

за няколко пъти в пряк бой с журналисти, обвинен във всички смъртни грехове. Дали понякога с лека ръка не руши създавано с години, дали неспокойният му дух, освен да пръска светлина, не пали и пожари?

Но да започнем с усмивка – Христо твърди, че сме се запознавали четири пъти! Е, първия като бил ученик, когато се затварял в стаята в петък следобед да слуша по радиото „Разговор с вас”, и после, с въобразяем микрофон, собствено производство, да възпроизвежда част от интервютата. После, като войник в Суходол – бил ми дал по радиото едноминутно изявление и години след това, вече като експерт по ромски език в Министерството на образованието, пак ми бил събеседник. Запомнил е и радиоинтервюто си, след като се върнал от Америка. А аз помня само запалената му работа в Обществения съвет на Българското национално радио – цели шест години. Така че взаимно ще опресним спомените си и може би така едно юбилейно четиво ще бъде не само пътуване във времето, не само възпоменания, надявам се да е и равносметка, и поглед напред.

Христо ме насърчава, ще бъде откровен в такъв разговор, сигурен е, че ще го допълнят колеги преподаватели, студенти, ученици, приятели, настоява да питаме и неприятелите

Задължително ще тръгнем от родното място, ще гостуваме със спомени в Провадия, но в началото добър тон на интервюто дава посланието на известния наш езиковед академик Михаил Виденов. То преплита колегиална оценка, портретни шрихи, малко известни моменти от творческата кариера на юбиляря, биографични данни, критични бележки, точно изречена е и светлата кауза, на която си струва да бъде посветен цял живот.

„Преди повече от 20 години в един ранен следобед бързах за лекции по коридорите на Софийския университет “Св. Климент Охридски”. Току-що ми бяха донесли екземпляр от новата ми книга за проучването на българските градски говори. Бях я взел да я покажа на студентите. В края на коридора ме срещна непознат мургав младеж и явно, без да ме познава, ме попита откъде би могъл да си купи книгата, която носех в ръце. Много го интересувала. Така се запознах с Христо Кючуков, за чието съществуване знаех от проф. Мирослав Янакиев. С него бяха направили известния ромски буквар. Бях от тези, които погледнаха на това тяхно дело много скептично. Смятах, че българските ромии няма защо да си губят времето да се ограмотяват